

Η Άννα Γαλανού είναι συγγραφέας του βιβλίου “Τότε που τραγουδούσαν οι θεοί”. Ένα βιβλίο που αντικατοπτρίζει τα κοινωνικά στερεότυπα και το οποίο μας διδάσκει ότι την ουσιαστική μόρφωση και παιδεία δεν μας τη προσφέρει κανένας πανεπιστημιακός τίτλος σπουδών. Σε μια “μορφωμένη” κοινωνία η οποία επιμένει στις κοινωνικές διακρίσεις ο ρατσισμός είναι ένα φαινόμενο που αναβιώνει έντονα. Εκεί έρχεται η αγάπη να γκρεμίσει κάθε κατεστημένο και να ταράξει τα νερά της «μορφωμένης» αυτής κοινωνίας η οποία επιμένει να διακρίνει το ποιόν του καθενός σύμφωνα με την καταγωγή, το χρώμα και την επαγγελματική του καταξίωση.

Η ίδια η συγγραφέας ανοίγει τα χαρτιά της σε μια μοναδική εξομολόγηση ψυχής στη Θεσσαλική Press.

- 1. Κυρία Γαλανού ποιό είναι το δικό σας μήνυμα που επιθυμείτε να μετουσιώσει η ψυχή του αναγνώστη που θα διαβάσει τις 447 σελίδες του βιβλίου σας;**

Όλα μου τα βιβλία είναι ανθρωποκεντρικού χαρακτήρα και μέσα απ’ αυτά προσπαθώ να περάσω κάθε φορά ένα διαφορετικό μήνυμα. Στο συγκεκριμένο βιβλίο είναι ένα μήνυμα αντιρατσιστικού χαρακτήρα, που όμως έχει να κάνει με τον κοινωνικό ρατσισμό, με τον ρατσισμό της καθημερινότητας. Αυτός είναι ίσως που πολλές φορές μας περνά λίγο πιο αδιάφορα, όμως τα πλοκάμια του ακουμπούν πολλούς από μας. Ο κοινωνικός ρατσισμός έχει σχέση με την εμφάνιση, με την καταγωγή, με το είδος εργασίας, με το πλεονέκτημα της μόρφωσης, με τα ΑΜΕΑ, ακόμα και με την πόλη ή την περιοχή που μένουμε. Τον θεωρώ ιδιαίτερα επικίνδυνο, γιατί κινείται ύπουλα ανάμεσά μας.

- 2. Ο τίτλος του βιβλίου πως προέκυψε;**

Κεφ.18 «...Μικροί Θεοί, είμαστε όλοι μας. Καθένας κουβαλά το δικό του Θεό, τη ψυχή του, που τη νιώθουμε να φτερουγά σαν πουλί μέσα μας. Αυτή μας ανεβάζει ψηλά, μας δείχνει δρόμους, μας κάνει να νοιώθουμε αισθήματα. Το σώμα μας είναι η φωλιά της... κι όταν αυτό πάψει να υπάρχει, η ψυχή φεύγει, πετά και χάνεται στο σύμπαν, δεν πεθαίνει μαζί με το σώμα ...»

Το τραγούδι του Θεού που κρύβουμε μέσα μας είναι η ίδια μας η ψυχή και αυτό το τραγούδι, είναι τελείως διαφορετικό από άνθρωπο σε άνθρωπο. Αυτή ήταν η πρώτη σκέψη μου για τον τίτλο του βιβλίου...

- 3. Η μοίρα πιστεύεται ότι παίζει καθοριστικό ρόλο για την πορεία του ανθρώπου;**

Πιστεύω στη μοίρα, στο γραμμένο που λένε. Παλιά αντιδρούσα σ' αυτό κι έλεγα το στερεότυπο "ότι τη μοίρα μας την καθορίζουμε εμείς". Σε γενικές γραμμές, αυτό ισχύει. Όμως καμιά φορά γίνονται κάποια πράγματα που δεν μπορείς να φανταστείς ποτέ ότι μπορεί να συμβούν σε σένα και τότε "ψηλά τα χέρια". Προσωπικά εδώ και πολύ καιρό δεν κάνω καθόλου σχέδια, ζω το τώρα και αφήνω να πράγματα να έρθουν, για να τα αντιμετωπίσω τότε.

4. Σε κάποιο σημείο του βιβλίου σας η Λένια αναφέρει πως η λάμψη και η προβολή που προσφέρουν ο κόσμος της καριέρας και της διάκρισης είναι κάλπικος. Κατά την δική σας άποψη πόσο εφικτό είναι για τη σύγχρονη Ελληνίδα να έχει μια επιτυχημένη πορεία στον επαγγελματικό και οικογενειακό τομέα της ζωής της;

Κατά ένα μεγάλο μέρος συμφωνώ με τη Λένια. Στον επαγγελματικό τομέα, όλοι μας έχουμε γνωρίσει τα συναδελφικά μαχαιρώματα, όπως και τις λυκοφιλίες που τα συνοδεύουν. Πρέπει να διαθέσεις μεγάλη ενέργεια για να μπορέσεις να ξεπεράσεις του υφάλους και τα τεντωμένα σκοινιά που απλώνονται μπροστά σου. Μιλώ σε τρίτο πρόσωπο, όμως και σε προσωπικό επίπεδο τα έχω αντιμετωπίσει πολλές φορές και συνεχίζω να τα προσπερνάω.

Η οικογένεια για μένα αποτελεί ένα μεγάλο προπύργιο, ένα καταφύγιο, ένα ισχυρό πυλώνα προστασίας. Δεν έχει σημασία πόση ώρα ασχολείσαι με το παιδί σου για παράδειγμα, εφόσον εργάζεσαι, αρκεί η ώρα που του αφιερώνεις να είναι σωστή, να είσαι δηλαδή παρούσα ψυχή τε και σώματι. Αν διαλέξεις λάθος σύντροφο, που επιπλέον προσθέτει προβλήματα στη ζωή σου, πρέπει έγκαιρα να πάρεις τις αποφάσεις σου, πολύ έγκαιρα. Η ζωή κυλάει όπως το νερό του ποταμού, για να την αφήσεις να σου ξεφύγει μέσα από τη παλάμη σου.

5. Η αγάπη και ο έρωτας βρίσκουν πάντα το δρόμο τους ή αυτό είναι κάτι το οποίο συμβαίνει μόνο σε φανταστικές ιστορίες με μυθικούς ήρωες;

Πιστεύω απόλυτα ότι ερωτεύεσαι μόνο μια φορά, ενώ μπορείς να αγαπήσεις πολλές. Αν είσαι από τους τυχερούς της ζωής και αυτά τα δυο μεγαλειώδη πράγματα τα συναντήσεις στο ένα και μοναδικό πρόσωπο του συντρόφου σου, τότε φθάνουμε σε ύψιστα σημεία ολοκληρωτικής ευτυχίας. Σπάνια συμβαίνει στη πραγματική ζωή. Όλοι αναζητούμε το "δίδυμο" ταίρι μας... για όλη μας τη ζωή συνήθως.

6. Ποιό είναι το βαθύ νόημα της φράσης «η μοναξιά και η μελαγχολία δεν είναι πάντα κουσούρι, πολλές φορές ισορροπούν την τρέλα που μας κατακλύζει από παντού με διαστημική ταχύτητα»;

Η μοναξιά από επιλογή κι όχι κατ' ανάγκη, η απομόνωση, να το πω καλύτερα, πολλές είναι δημιουργική. Σε φέρνει ενώπιος ενώπιω. Είναι αυτοκάθαρση να

μπορείς να μιλήσεις με τον εαυτό σου, να τον μαλώσεις, να τον κρίνεις χωρίς να ντραπείς να κλάψεις και να φωνάξεις. Μπορεί και τίποτα από αυτά να μην συμβεί. Μπορείς να επιδιώξεις τη μοναξιά γιατί δεν θέλεις να δεις κανένα, γιατί θέλεις να ακούσεις μουσική ή να διαβάσεις ένα βιβλίο.

Τις περισσότερες φορές η μελαγχολία είναι συνοδοιπόρος της. αλλά αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα και κάτι κακό. Είναι μεγάλο το συναίσθημα της λύτρωσης όταν δεν χρειάζεται να υποκριθείς, να χαμογελάς από συνθήκη, να λες αυτό το γελοίο ‘‘πρέπει, με βλέπουν’’, κι όλα τα σχετικά που λέμε υπό πίεση ή μέσα σε κόσμο. Και τι κόσμο; Πολλές φορές είναι ξένος προς εμάς, αδιάφορος, κοινωνικές υποχρεώσεις τις λέμε και ‘‘πρέπει’’ να φοράμε τα καλά μας... Ξέρετε πόση ενέργεια ξοδεύουμε, πόσο χάσιμο της ψυχής μας για να ανταποκριθούμε;

7. Άλλη μια χαρακτηριστική φράση «τα προβλήματα κόρη μου δε συντηρούνται στο ψυγείο τυλιγμένα με αλουμινόχαρτο». Ένας άνθρωπος πως μπορεί ν' απεμπλακεί από τις αντιξοότητες που κατακλύζουν την ψυχή του και ν' ατενίζει το μέλλον με αισιοδοξία;

Μου αρέσει πολύ αυτή η φράση που διαλέξατε. Δεν είμαι της άποψης να κτυπάμε τη γροθιά στο μαχαίρι, γιατί σίγουρα το μαχαίρι δεν θα πάθει απολύτως τίποτα, ενώ το χέρι μας θα κοπεί, όμως το άλλο άκρο είναι τα κουτάκια που μέσα τους κρύβουμε τα προβλήματα. Από δειλία, από φόβο, από βαριεστιμάρα κάποιες φορές, επειδή μας τρέχει η καθημερινότητα; Πολλοί οι λόγοι, όμως αν δε δεις έγκαιρα το πρόβλημα, αν δεν το αντιμετωπίσεις εν τη γεννέσει του, αυτό δεν θα σε περιμένει για πολύ. Αντριεύει και θεριεύει και τότε από τη μια στιγμή στην άλλη βρίσκεσαι με τη πλάτη στο τοίχο. Το να δεις καταπρόσωπο τα πράγματα το χρωστάς πρωτίστως στον εαυτό σου και σε κανένα άλλο. Εκεί κρύβεται η ουσία.

8. Ετοιμάζεται κάτι καινούργιο αυτή την περίοδο;

Δουλεύω ένα βιβλίο, μυθιστόρημα και πάλι, δυο χρόνια τώρα. Το βιβλίο ‘‘τότε που τραγουδούσαν οι Θεοί’’, παρεμβλήθηκε σαν βιβλίο έμπνευσης. Το επόμενο λοιπόν μυθιστόρημα μου, είναι κάτι τελείως διαφορετικό. Έχει μεγάλο πάθος, ίντριγκα και πάρα πολλά στοιχεία που θα κεντρίσουν ιδιαίτερα το ενδιαφέρον των αναγνωστών.

Κυρία Τζάνη θέλω να σας ευχαριστήσω πολύ για την συνέντευξη και τις ιδιαίτερες ερωτήσεις σας, και ακόμα μια φορά τον εκδοτικό μου οίκο, τη Διόπτρα, που αγκαλιάζει πάντα, όλες μου τις συγγραφικές αναζητήσεις.